

יעֶזֶב רָשָׁע דִּרְכּוֹ, וְאִישׁ אֶן מִחֻשְׁבְּתִּיו

טקס לנעילת יום הכיפורים

י' תשרי תשע"ט

אֲשֶׁרִי הָאִישׁ אֲשֶׁר לֹא הָלַךְ, בַּעֲצַת רָשָׁעִים;
וּבְדֶרֶךְ חֲטָאִים, לֹא עָמַד, וּבְמוֹשֵׁב לִצִּים, לֹא יָשָׁב (תהלים)

נפתח שער בעת נעילת שער

ממש עכשיו, כש"החמה בראש האילנות", בין השמשות, נפתח לנו שער בעת נעילת שער, כי פנה היום. הכהן הגדול נעל בשעה זו את שער קודש הקודשים לאט לאט, לקול שירת מזמורי תהילים שנועדו לפתוח את שערי הלב.

מִזְמוֹר לְדָוִד יְהוָה מִי-יִגֹּר בְּאַהֲלָךְ מִי-יִשְׁכֵּן בְּהֵר קִדְשֶׁךָ.
הוֹלֵךְ תַּמִּים וּפָעַל צֶדֶק וְדִבֵּר אֱמֶת בְּלִבּוֹ. לֹא-רָגַל עַל-לִשְׁנוֹ לֹא-עָשָׂה לְרָעָהוּ רָעָה
וְחִרְפָּה לֹא-נִשְׂא עַל-קִרְבּוֹ. נִכְזָה בְּעֵינָיו נִמְאָס וְאֶת-יְהוָה יִכְבֹּד
נִשְׁבַּע לְהִרְעוֹ וְלֹא יִמָּר. כִּסְפוֹ לֹא-נָתַן בְּנִשְׁךָ וְנִשְׁחַד עַל-נָקִי לֹא לָקַח.
עָשָׂה-אֱלֹה לֹא יִמוּט לְעוֹלָם

במסע שערים ננעלים ונפתחים.

א"ר אלעזר מיום שחרב בית המקדש ננעלו שערי תפלה שנאמר (איכה ג, ח) גם כי אזעק ואשוע שתם תפלתי ואף על פי ששערי תפילה ננעלו שערי דמעה לא שנאמר (תהלים לט, יג) שמעה תפלתי ה' ושועתי האזינה אל דמעתי אל תחרש.

"עצבות נועלת שערי שמיים, תפילה פותחת שערים נעולים, והשמחה בכוחה לשבר חומות"
-הבעל שם טוב.

על דעת המקום ועל דעת הקהל

רבקה מרים

על דעת המקום ועל דעת הקהל

על דעת רקיע שמתחת,

על דעת רקיע שמעל

מתוך זכרון החריקה של השער שננעל

מתוך זכרון שפתי הילד הפשויות כששאל –

אנו מתירים לשתק כאן את זו התפלה

לנצר פינו מתאפק, לבלי הוצא עוד מלה

לדם ברחמים וברצון ובמורא ובדחילה

לעטות לשוננו ביבש לבן

פתכרין צח

וכמו בגד פלה

שתבנה דומיתנו קפוצה וברה ואבנית

ועזה ועומדת, בעיר בנויה על תלה

עד שעת הנעילה.

השירה שלנו היא הד תפילותינו. נשיר בשמחה ובדמע. אולי נפתח שערי שמיים.
שהרי היא האור הרך הנפקח במסילת חיינו. מעיין כוחנו, בנדודינו. במסע חיינו.

שיר ללא שם מילים ולחן: שלום חנוך

בדרכי הולכים איתי
נופים וניגונים
ופנים, פנים
אתה בא והולך אלי.

יההההה
דומיה סביב
והיה אם אתה מקשיב
אולי, אולי, אולי
אתה בא והולך אלי

כי שירי הוא משב הרוח
חלוני הפתוח
מעיין כוחי, צחוק ובכי
קץ ייסור
אתה בא והולך אלי.

כי שירי הוא בת קול ברוח
מכתבי השלוח
מסילת חיי,
געגועי
הד תפילותיי.

כי שירי הוא עלה ברוח
הנידף, השכוח
הוא האור הרך הנפקח
בלילותיי
הוא אתה ההולך אלי.

בנדודיי חולפות עלי
תמונות ונשמות
ושמות שמות
אתה בא והולך אלי.

איייווי
דומיה סביב
והיה אם אתה מקשיב
אולי, אולי, אולי
אתה בא והולך אלי

מסע אל עצמנו ואל ערכינו

הימים האלה – ימים נוראים
הימים האלה – ככל הימים
תכלה שנה וכולי, אומרים
תחל שנה, משננים
אבל כשאני אומר, תכלה שנה, למה אני מתכוון
וכשאני אומר, חשבון נפש
מהו ועל מה אני עושה אותו
יעקב רז

במסע, אומר רבי נחמן מברסלב, "התרגל לעצור ולשאול את עצמך מי אתה ולכן אתה הולך".
יום כיפורים הוא יום קדוש. יום שבו אנחנו עוצרים מלכת. יש בעצירה הזו, בשקט, משום קדושה.

בפרשת קדושים שבספר ויקרא, מבקש אלוהים ממשה להבהיר לעם את עמדתו:
קדושים תהיו כי קדוש אני יהוה אלהיכם.
הקדושה היא אפשרות עתידית מותנית, ולכן - "קדושים תהיו".

וכיצד מתקרבים אל הקדושה?

"איש אמו ואביו תיראו... לא תגנבו ולא תכחשו ולא תשקרו איש בעמיתו. לא תעשק את-רעך ולא תגזל לא-תלין פְּעֻלַּת שְׂכִיר אֶתְךָ עד-בֹּקֶר. לא-תקלל חֵרֶשׁ וּלְפָנֶי עֹר לא תתן מִכְשָׁל... לא-תעשו עֹל בְּמִשְׁפָּט לא-תשא פְּנֵי-דָל ולא תהדר פְּנֵי גָדוֹל בְּצִדֵּק תִּשְׁפֹּט עַמִּיתְךָ... לא-תלך רְכִיל בְּעַמֶּיךָ לא תַעֲמֹד עַל-דַּם רֵעֶךָ... לא-תשנא את-אֲחִיךָ בְּלִבְּךָ... וְאֶהְיֶה לְרֵעֶךָ כְּמוֹךָ... מִפְּנֵי שִׂיכָה תִקּוּם וְהִזְרֹת פְּנֵי זָקֵן... וְכִי-יִגְוֶה אֶתְךָ גֵּר בְּאַרְצְכֶם לא תונו אתו. כְּאֲזָרַח מִכֶּם יִהְיֶה לָכֶם הַגֵּר הַגֵּר אֶתְכֶם וְאֶהְיֶה לוֹ כְּמוֹךָ כִּי-גֵרִים הָיִיתֶם בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם... לא-תעשו עֹל בְּמִשְׁפָּט בְּמִדָּה בְּמִשְׁקָל וּבְמִשׁוּרָה... וְהָיִיתֶם לִי קְדוֹשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי יְהוָה."

כל חיינו אנחנו במסע אל הקדושים שבערכינו. מסע מפותל בשבילים מגוונים.
יום כיפור הוא יום של התבוננות. יום החותם ארבעים ימים של עבודה פנימית,
המאפשרת לנו להעביר את ימינו לפני עינינו, ממש כבקרת רועה את עדו
ולהביט עמוק פנימה ובהתאם לכוון את חיינו.
תהליך זה קרוי אצלנו תשובה .
התשובה הינה גם שיבה אל הלב והיכולת לחזור אל נקודת הבריאה, אל הקדושה, אל המקום
ממנו ניתן לעצב את חיינו בדרך המטיבה עמנו ועם אחרים.

יומן מסע מילים ולחן: אביב גפן

מגע הרוך גובר על המכה	אינספור שבילים ויציאה
רושם בתוך יומן מסע	רושם בתוך יומן מסע
כולנו עשויים אבק של אהבה	להתערבב ולא להיבלע
רושם בתוך יומן מסע	רושם בתוך יומן מסע
מביטים למעלה ונושאים תפילות	והיה אם מישהו בא
כשבינתיים שוכחים	אל תסתובב
שהמשמעות לחיות	כי זה תמיד יכול להיות
היא לשאול את השאלות ולענות...	זה שידליק לך את הלב
	יפרוק את הכאב, בשלווה

לאורך המסע הפנימי הזה אנחנו פוגשים פעמים רבות במתח שבין הרוך והטוב, המלטף כעלי האספסת והשקט הנפרש כאור בשולי הענן לבין הדרכים הסומרות מאימה ומדם ומנסים להישאר נאמנים לעצמנו, לערכינו ולאורח חיינו באופן האותנטי ביותר – כאחד הדשאים, כאחד האדם.

את תלכי בשדה

מילים: לאה גולדברג
לחן: חיים ברקני

האמנם, האמנם	ונשמת ונשמת
עוד יבואו ימים	את ריחו של התלם
בסליחה ובחסד	נשום ורגוע
ותלכי בשדה	וראית את השמש
ותלכי בו כהלך התם.	בראי השלולית הזהוב.
ומחשוף ומחשוף	ופשוטים ופשוטים
כף רגלך ילטף	הזכרים וחיים
בעלי האספסת	ומותר במ לנגוע
או שלפי שיבולים	ומותר לאהוב
ידקרוך ותמתק דקירתם	ומותר ומותר לאהוב
או מטר ישיגך	את תלכי בשדה לבדך
בעדת טיפותיו הדופקת	לא נצרבת בלהט
על כתפיך, חזק, צווארך	השרפות בדרכים שסמרו
וראשך רענן	מאימה ומדם
ותלכי בשדה הרטוב	וביושר לבב שוב
וירחב בך השקט	תהיי ענווה ונכנעת
כאור, בשולי הענן	כאחד הדשאים כאחד האדם.

זרכנו במסע

החיים הם מסע אחד גדול. כל אחד לעצמו וביחד בזוגיות, במשפחה, בקהילה ובמעגלי שייכות נוספים.

איתקה

קונסטנדינוס קוואפיס

כי תצא בדרך אל איתקה
נשאל כי תאריך דרךך מאד
מלאה בהרפתקאות, מלאה בדעת.
אל תירא את הלסטריונים ואת הקיקלופים
אל תירא את פוסידון המשתולל.
לעולם לא תמצאם על דרךך
כל עוד מחשבותיך נשאות, ורגש מעלה
מפעים את נפשך ואת גופך מנהיג.
לא תתקל בלסטריונים ובקיקלופים
ולא בפוסידון הזעם, אלא אם כן
תעמידם לפניך נפשך.
נשאל כי תאריך דרךך מאד.
כי בבקרים רבים של קיץ תכנס
בחדוה, בפליאה רבה כל כך
אל נמלים שלא ראית מעולם.
בתחנות מסחר פיניקיות תעגן
תקנה סחורות משכחות לרב,
פנינים ואלמגים, ענבר והכנה,
ומינים שונים של בשמים טובים
ככל שרק תמצא בשמים טובים. עליך לבקר בהרבה ערי מצרים
ללמד, ללמד מאלה היוזעים.
וכל הזמן חשב על איתקה
כי יעודך הוא להגיע שמה.
אך אל לך להחיש את מסעך
מוטב שישמשך שנים רבות.
שתגיע אל האי שלך זקן
עשיר בכל מה שרכשת בדרך.
אל תצפה שאיתקה תעניק לך עשר.
איתקה העניקה לך מסע יפה
אלמלא היא לא היית כלל יוצא לדרך.
יותר מזה היא לא תוכל לתת.
והיה כי תמצאנה עניה - לא רפתה אותך איתקה.
וכאשר תשוב, ואתה חכם, רב-נסיון,
תוכל אז להבין מה הן איתקות אלה.

[1911]

[מיוונית: יורם ברונובסקי] קונסטנדינוס קוואפיס (1863 – 1933) הוא גדול השירה היוונית המודרנית, איש אלכסנדריה והתרבות הים-תיכונית הישנה והחדשה.

משה רבנו חי במסע עצמי בחזרה אל הזהות הפנימית שלו, מאדם מצרי חזר לשורשיו היהודיים ובדרך, גם עזר להולדת העם היהודי.
איתקה עבורו היתה ארץ ישראל, ואם יש מסע שניתן ללמוד ממנו על חשיבות הדרך ולא על נקודת הסיום של המסע- זהו המסע המדהים והמופלא מכל של משה.
לכבוד מסע זה כתב יענקלה רוטבליט את שירו רואים רחוק רואים שקוף, שיהווה השראה גם למסענו.

רואים רחוק רואים שקוף

מילים: יענקל'ה רוטבליט
לחן: שמוליק קראוס

צר היה כל כך
הייתי אז מוכרח
לפרוש כנפיים ולעוף
אל מקום שבו
אולי כמו הר נבו
רואים רחוק רואים שקוף.

בן אדם כעץ שתול על מים
שורש מבקש
בן אדם כסנה מול השמיים
בו בוערת אש.

אז דרכי אבדה
חיי היו חידה
צמא כמו הלך במדבר
אל מילת אמת
שכוח בה לתת
לשאת פנים אל המחר.

בערה בי אש
יצאתי לבקש
ימים סערתי כסופה
שבתי אל ביתי
למצוא שאת איתי
עד בוא הדרך אל סופה.
בן אדם כעץ שתול על מים
שורש מבקש
בן אדם כסנה מול השמיים
בו בוערת אש.

"..עוד חוויה של נעילת שערים. כמה שנים אחר כך, אני אחרי תיכון, אחרי כמה שנים בישיבה ובצבא והעולם נתקע שוב. ...זה היה משהו אישי לחלוטין, ביני לביני, או יותר נכון – ביני לבין קוני, ביני לכינו .

שנים שהתפללתי בדבקות, בצעקות ומחיאיות כפיים, בריקוד ובשתיקה. התשוקה לדבר, לפגוש ולדבק עצמי בו הוציאה ממני שלל מאמצים וקולות, געיות ובכיות. אבל לאחריהן תמיד השתרר שקט, בתחילה שקט טעון ומתוח ומרוגש, מלא מחשבות וכוונות ודרכים להיטיב עם הבריות. אך לאחר זמן השתיקה נהייתה קשה ומעיקה, שתיקת השמיים. אלוהים לא ענה, לא דיבר, לא שר, לא יצא. בניגוד למה שאומרים על חודש אלול בשם האדמו"ר הזקן, המלך לא יצא לשדה לפגוש את עמו. המלך חטף שיתוק ושכב במיטה, לא יכול לדבר או לזוז. תחושת אלוהות כזו חלשה, נזקקת וחסרה שברה אותי. לא יכולתי יותר להשקיע מאמץ רוחני ופיזי בערוץ תקשורת ללא מענה, חד-כיווני. הרגשתי ריק, מנוצל. קשה לומר שאני והוא שיקמנו את היחסים מאז, אבל מה שחשוב זה שהרבה סימני שאלה נעלמו. תקוות התנפצו אל מול שערים נעולים, מול ודאות אכזרית. מה שנותרה עוד, זו ההבנה הקשה והטובה, שאין הדבר תלוי אלא בי. שערי שמיים הסגורים פתחו אצלי שערים פנימיים לדרכים חדשות, משאבים רוחניים ומשימות קדושות משלי. שאלות שהייתי תמיד מפנה למישהו אחר, תקוות שתמיד תליתי במשהו אחר, חזרו אל הנמען היחיד האמיתי – אני. תקופת האבל הסתיימה בשחרור אדיר. לא פורקן, לא כפירה, אלא שחרור. לא שחרור ממשהו (חובת התפילה, עול מלכות שמים) אלא שחרור של משהו שיצא ועדיין יוצא מתוכי. קול פנימי."

אריאל לוינסון.

אברהם חלפי כותב:

"אם אני בשר ודם

וחושך כבד תהום -

מדוע לא אומר תפילה פתאום:

ברוך אתה איני יודע מי".

במסע שלנו, איזה שערים ננעלו ואיזה נפתחו? איפה נתקלנו במתח שבין הרך למאתגר? המצאנו שורשים? את האש הבוערת בנו? מה אנו למדים מהדרך? הגענו?

מחילה, פיוס ותקווה

במסע שלנו, לפתיחת שערי השמיים לתפילותינו, עלינו להתפייס. פיוס עם עצמנו ופיוס עם זולתנו. כולנו מבקשים סליחה וכולנו מתבקשים לסלוח גם כשזה קשה. המורה - משה בן מימון, הוא הרמב"ם, הלך בעקבות התנאים החכמים והבהיר מה ראוי למבקש הסליחה וגם לסלוח: לא רצה חברו למחול לו: מביא לו שורה של שלושה בני אדם מרעין, ופוגעין בו (=פוגשים אותו) ומבקשין ממנו. לא נתרצה להן, מביא לו שנייה ושלישית. לא רצה, מניחו והולך לו; וזה שלא מחל, הוא החוטא.

ללמוד לסלוח

אדם צריך ללמוד שיעור בסליחה, לא רק ביום תשובה, אלא בכל הימים האחרים. לסלוח לעצמו. נקודה. לסלוח למי שאינו יכול להיות מי שאינו. לסלוח למי שמשדל ואף על פי כן הכל יוצא לו סבוך או הפוך או שלא יוצא כלל. לסלוח למי שטרם למד לסלוח.

אדם צריך ללמוד לסלוח כדי שחיייו יהיו רכים יותר; שקצוותיהם יהיו קהים ומחטיו קטומים; שהליכותיו יהיו מעודנות יותר; שיהיה יכול לשאת את עצמו ולתת לעצמו מנוחה משאיפותיו המושלמות המייסרות אותו; כדי שהפסגות שהוא מבקש להעפיל אליהן יהיו מושגות אפילו לא יוכל אלא למחציתן.

אדם צריך לסלוח לעצמו כדי שיהיה ראוי לסליחותיהם של אחרים; ללמוד לחיות בשלום עם המלחמות שאוסרות עליו כמיהותיו החזקות מכוחן לממשן. אדם צריך ללמוד לסלוח לעצמו! סימן קריאה. **אברהם שרון. רשפים**

סליחות

מילים: לאה גולדברג, לחן: עוזד לרר

אם היו עינויים - הם הפליגו אליך
מפרשי הלבן אל האופל שלך
תנני ללכת תנני ללכת
לכרוע על חוף הסליחה

תנני ללכת,
הו תנני ללכת
לכרוע על חוף הסליחה,
הסליחה

באת אלי את עיני לפקוח ,
וגופך לי מבט וחלון וראי ,
באת כלילה הבא אל האוח
להראות לו בחושך את כל הדברים .

ולמדתי: שם לכל ריס וציפורן
ולכל שיערה בבשר החשוף
ורוח ילדות ריח דבק ואורן
הוא ניחוח לילו של הגוף.

שינוי

כשבית המקדש היה קיים, נהג הכהן הגדול לכפר על עם ישראל. הביאו לפניו שני שעירי עיזים והעלו בגורל – מי לעזאזל ומי לאלוהים. שעיר העזאזל הושלך למקום רחוק במדבר – למקום מרבצם של שדים אפלים והאמינו שהוא נושא עמו את כל חטאי עם ישראל. השעיר לאלוהים הוקרב על המזבח באותו יום – יום הכיפורים. אנו קוראים בספר ויקרא: כי-ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם... אך האם ניתן לפטור חטאים בקורבנות? משחרב בית המקדש קבע רבי אלעזר בן עזריה עבירות שבין אדם למקום – יום כיפורים מכפר, עבירות שבין אדם לחברו – אין יום הכיפורים מכפר, עד שירצה את חברו.

משה בן מימון, הרמב"ם, חידש וקבע את התשובה כמנגנון הבלעדי לשינוי דרכי האדם. בזמן שאין בית המקדש קיים, ואין לנו מזבח כפרה--אין שם אלא תשובה... ומה היא התשובה [?] --הוא שיעזוב החוטא חטאו, ויסירנו ממחשבתו ויגמור בליבו שלא יעשהו עוד, שנאמר: יִעֲזֹב רָשָׁע דַּרְכּוֹ, וְאִישׁ אֶן מִחֲשַׁבְתּוֹ. איזו היא תשובה גמורה [?] --זה שבא לידו דבר שעבר בו, ואפשר בידו לעשות, ופירש ולא עשה מפני התשובה, לא מיראה ולא מכישלון כוח. " האומר אחטא ואשוב, אחטא ואשוב, אין מסיקין בידו לעשות תשובה. אחטא ויום הכיפורים מכפר, אין יום הכיפורים מכפר " מסכת יומא (ח', ט'),

יהודה עמיחי: " איך יבשילו חטאים וכפרתם ביום אחד?"

"צריך אדם להתחזק ולהתחיל בכל פעם מחדש, ואל ייפול לזקנה... שנדמה בעיניו שכבר נזקן בחטאיו ובמעשים שרגיל בהם, עד שאי אפשר לו לצאת מהם בשום אופן, חס וחלילה.

ובאמת הוא צריך לדעת ולהאמין שבכל יום, ובכל עת ובכל שעה, יש כוח באדם להתחדש ולהיות ברייה חדשה ממש. כי השם יתברך עושה חדשות בכל יום, ואין שעה אחת דומה לחברתה.

על כן צריך להתחזק, ולהתחיל בכל פעם מחדש, ולפעמים גם ביום אחד צריכים להתחיל כמה פעמים, ואפילו אם יהיה כך זמן ארוך..." רבי נחמן מברסלב, ליקוטי הלכות, הלכות תפילין ה', ו'

"כְּשֶׁהָיִיתִי צָעִיר לְיָמִים, סָבוֹר הָיִיתִי שְׁאֲחִזִּיר אֶת כָּל הָעוֹלָם לְמוֹטָב. כְּשֶׁהִתְבַּגְּרְתִּי, יָדַעְתִּי כִּי יִהְיֶה לִּי דֵּי אִם אֲחִזִּיר לְמוֹטָב אֶת אֲנָשֵׁי עִירִי בְּלֶכֶד. יָגַעְתִּי יָמִים רַבִּים, וְלֹא עָלָה הַדָּבָר בְּיָדִי. לְאַחַר מִכֵּן אֲמַרְתִּי, לְפָחוֹת יֵשׁ בִּי הַכֹּחַ לִקְבֹּעַ אֶת אוֹרְחוֹת הַחַיִּים שֶׁל מִשְׁפַּחְתִּי וּבְנֵי בֵּיתִי. עַתָּה מִשְׁזַקְנָתִי רְצוֹנִי לְתַקֵּן אֶת נַפְשִׁי, שְׁאֶעֱבֹד אֶת הַשֵּׁם בְּאַמֶּת. וְהִנֵּה גַם דָּבָר זֶה עֲדִין לֹא הִצְלַחְתִּי לְהוֹצִיא אֶל הַפֶּעַל." רַבִּי חַיִּים מִצָּאנֹז

לא מפחד נשנה דרכינו אלא מתוך תקווה. נשמע לקול עצמנו בעת רצון. נעשה חלקנו.

"אבינו מלכנו" קראו אבותינו
נעשה חלקנו, נחקור גורלנו.
נעשה חלקנו, נבנה עתידנו.
נעשה חלקנו, את המיטב עבורנו ועבור ילדינו.
נעשה חלקנו, על אף החולי, האלימות והקושי.
נעשה חלקנו, למרות אויבינו וצרינו.
נעשה חלקנו, נכתוב את ספר החיים.
נעשה חלקנו, נשמע לקול עצמנו.
נעשה חלקנו, בשעה זו, שעת הרחמים.
נעשה חלקנו, בעת רצון מלפנינו ומלפני ליבנו.

תפילת "אבינו מלכנו" נאמרת בימים הנוראים – וגם בתפילת נעילה של יום הכיפורים. ראשיתה של התפילה בשני פסוקים הנזכרים בתלמוד הבבלי (מסכת תענית דף כה עמ' ב). התפילה מכילה מסרים של תחנונים ובקשת רחמים בפני האל, להיכתב בספר החיים לשנה נוספת. בנוסח שלפנינו מוזכרות התחינות בפניה אל לב האדם. ברצוני להתוודות, לתת דין וחשבון לעצמי -לתת דין וחשבון לאלוהים. זאת אומרת, למדוד את חיי ומעשי לעומת האידיאל הגבוה הטהור ביותר אשר עומד לפני. להשוות מה שהיה צריך להיות לעומת מה שהיה...

מתוך יומנה של חנה סנש הנערה

חנה סנש זיהתה את אלוהים כאידיאל אנושי - "האידיאל הגבוה הטהור ביותר אשר עומד לפני", ולא הסכימה לקבל את אלוהי ההשגחה והפחד. ב"הליכה לקיסריה" היא החליטה להפוך את קריאת החרדה בתהילים: אֱלֹהֵי אֱלִי, לְמָה עֲזַבְתָּנִי לְקִרְיַת הַתְּפִלּוֹת מִיּוֹפִיו שֶׁל הַקִּיּוֹם וּתְקוּוֹת הָאָדָם. אֱלִי, אֱלִי שְׁלֹא יִגְמַר לְעוֹלָם. הַחוֹל וְהַיָּם, רִשְׁרוֹשׁ שֶׁל הַיָּם, בֶּרֶק הַשָּׁמַיִם, תְּפִלַּת הָאָדָם.

אם יש אלוהים, הוא לא בשמיים ולא הצפרים
הן רבואות עיניו, אחד הוא כמו ציפור
כמו צפרים. הוא הים המביט ביבשה כמו נחש
דומם. כבארות המים הפעורות באדמות

(לא באר אחת באמצע העולם).

ערך דורון רוזנבלום. קיבוץ אשדות יעקב איחוד. "כזה ראה וחדש", תמורה: יהדות הומניסטית
..אם אלוהים, אז אדם."

("אם אין אלוהים", יצחק לאור).

אמונה באדם

זמן נעילה מזמין אותנו לחדש את הברית בין מעשינו לאמונותינו.

ואנחנו אנשים מאמינים. אנחנו מאמינים באנשים.

מזמור לדוד יהוה מי-יגור בְּאֶהָלָי מי-יִשְׁכֵּן בְּהַר קִדְשִׁי.

הוֹלֵךְ תָּמִיד וּפָעַל צֶדֶק וְדָבָר אֱמֶת בְּלִבּוֹ. לֹא-רָגַל עַל-לְשׁוֹנוֹ לֹא-עָשָׂה לְרַעְיוֹהוּ רָעָה
וְחִרְפָּה לֹא-נִשְׂא עַל-קִרְבּוֹ. נִבְּזָה בְּעֵינָיו נִמְאָס וְאֵת-יְהוָה יִכְבֵּד נִשְׁבַּע לְהַרְע
וְלֹא יָמַר. כִּסְפוֹ לֹא-נָתַן בְּנִשְׁכָּי וְשֹׁחַד עַל-נְקִי לֹא לָקַח. עָשָׂה-אֵלֶּה לֹא יִמוּט לְעוֹלָם.

נחמה

מילים: רחל שפירא, לחן: נורית הירש

זה בזו נביט, ונתמה שנית
אם ראינו נכונה
לפעמים אני, לפעמים אתה
כה זקוקים לנחמה.

מי שחוה את בערת הקיץ,
ליבו לבית
ופני הנוף ראי לחרדותיו.
את מי ישיב, את מי ירגיע
ועל מה יתפלל עד סתיו.

זה לזו נביט...

ולכאורה עסקנו בשלנו
רק בשלנו
בלי לבקש גדולות ונצורות.
שלווה מופרת, וכבר אחרת
ואין טעם לכסות, כי בפתח נכנסות -
התמורות.
מי שצמא לכל מחווה של חסד,
אוזנו תופסת -
איך הקריאות חוצות את הרחוב
שואל עדיין, שואל מאין
כן, מאין כוחות לשאוב.

אני מאמין באמונה שלמה שברגע זה
עומדים מיליוני בני אדם בצמתי דרכים
במפגשי רחובות, במדבריות ובג'ונגלים
והם מראים האחד לחברו היכן לפנות
ומהי הדרך ומה הכיוון ומסבירים היכן
לפנות ולכן לפנות ואיך להגיע בדרך
המהירה ביותר ואיפה לשוב ולשאול
אדם אחר. לשם לשם. לא, אלא רק
בפניה השנייה ימינה, ומשם שמאלה או ימינה,
ליד הבית הלבן, ליד עץ האלון, והם
מסבירים בקולות נרגשים ובהנפת ידיים
ובתנועות ראש, לשם לשם,
לא השם הזה, השם האחר,
כמו בפולחן קדום. גם זו דת חדשה. נקודה
אני מאמין באמונה שלמה שברגע זה.

בבוקר שלאחר יום הכיפורים/ ילי שנר
בבקר שְׁלֹאֲחַר יוֹם הַכִּפּוּרִים בְּתַחֲנַת הָרֶכֶת
תַּל-אֲבִיב מְרֻכָּז, אוֹתָהּ קִשְׁיָשָׁה נִיצוֹלֶת שׁוֹאָה פּוֹשֶׁטֶת יָד
בְּטִבּוּרָו שֶׁל רְצִיף הוֹמָה. הַשְׁמִיכוֹת עָרֹמוֹת עַל גּוֹפָה מִתַּחַת
לְשֶׁלֶט, הַיְצִיָּאָה מִכָּאן
בְּבֶקֶר שְׁלֹאֲחַר יוֹם הַכִּפּוּרִים לֹלֵא רִיק שֶׁל בֵּין לְבֵין,
אֲנָשִׁים חוֹלְפִים עַל פְּנֵיהָ, קָאֵב חֲדָשׁ מִצְטָבֵר
בְּפָנוֹת לֹחַ הַשָּׁנָה הָעִיּוֹרִי
בֵּין אָדָם לְמָקוֹם זֶה מְהֻדָּד בְּבֶקֶר שְׁלֹאֲחַר נְעִילָה, רְצִיטִי לְגִנְשֶׁת
לְבִקֵּשׁ מִמֶּנָּה
סְלִיחָה
עַל הַזְקָנָה

כולנו זקוקים לחסד מילים: נתן זך, לחן: אילן וירצברג

כולנו רוצים לתת
רק מעטים יודעים איך.
צריך ללמוד כעת
שהאושר לא מחייך,
שמה שניתן אי פעם
לא ילקח לעולם.
שיש לכל זה טעם,
גם כשהטעם תם...
בואי ואראה לך מקום
שבו עוד מאיר אור יום.
כולנו רוצים לאהוב,
כולנו רוצים לשמוח.
כדי שיהיה לנו טוב,
שיהיה לנו כח.
כמו שמש שזורחת...

כולנו זקוקים לחסד,
כולנו זקוקים למגע.
לרכוש חום לא בכסף,
לרכוש מתוך מגע.
לתת בלי לרצות לקחת
ולא מתוך הרגל.
כמו שמש שזורחת,
כמו צל אשר נופל.
בואי ואראה לך מקום
שבו עוד אפשר לנשום.

תקווה לשנה טובה

בעת נעילת שער זהו הזמן לחלומות, לתקוות ולשאיפות. יום כיפור ותחילת השנה החדשה הם הזדמנות לפתוח שער בעת נעילת שער. אפשר שנחליט לעבור בשער, בשעה זו, שעת רחמים ותקווה.

לו יהי
מילים ולחן נעמי שמר

בית קט עם גג אדום	עוד יש מפרש לבן באופק
כל שנבקש לו יהי.	מול ענן שחור כבד
זה סוף הקיץ סוף הדרך	כל שנבקש לו יהי.
תן להם לשוב הלום	ואם בחלונות הערב
כל שנבקש לו יהי.	אור נרות החג רועד
	כל שנבקש לו יהי.

ואם פתאום יזרח מאופל	לו יהי, לו יהי
על ראשנו אור כוכב	אנא - לו יהי
כל שנבקש לו יהי.	כל שנבקש לו יהי.
אז תן שלווה ותן גם כוח	מה קול ענות אני שומע
לכל אלה שנאהב	קול שופר וקול תופים
כל שנבקש לו יהי.	כל שנבקש לו יהי
	לו תישמע בתוך כל אלה
	גם תפילה אחת מפי
	כל שנבקש לו יהי

נפתח שערי אהבה, שערי הוד והדר, שערי זכות אבות, שערי חמלה, שערי טובה, שערי ישועה, שערי כפרה, שערי לב טהור, שערי מחילה וסליחה, שערי עזרה, שערי פדות, שערי צדקה, שערי קוממיות, שערי נעימות, שערי דרור, שערי רפואה, שערי גילה, דיצה וחדווה.
נפתח שערי רחמים ושערי תקווה.

תקיעת שופר!

עושה שלום במרומיו, הוא יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן,
יעשה שלום, עלינו ועל כל עם ישראל

נעשה שלום

נעשה שלום בעולם

נעשה שלום עלינו

ועל כל העולם

ואמרו שלום.

הימים חולפים שנה עוברת – אבל המנגינה לעולם נשארת.

כסמל להבדלה בין יום קודש שיש בו נשמה יתרה, ליום החול של מחר, שגם בו,
כמו-גם בשנה כולה ננסה להכניס נשמה. נריח צמחי בושם.

נפתח לנו שער בעת נעילת שער

משנה לשנה

לטוב, לאמת ולאמונה באדם.

